

Arrest

nr. 227 687 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Wettelijk vertegenwoordigd door hun moeder X.

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, optredend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. SELIMOVIC die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen bij monde van hun ouders beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat het verzoek van verzoekers om internationale bescherming deels berusten op dezelfde gronden die hun moeder aanhaalde ter staving van haar eigen verzoek om internationale bescherming, waarvoor de beslissing definitief is. Haar eerste verzoek werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze in het gedrang was gekomen. Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 199 452 van 8 februari 2018.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen eigen elementen hebben aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hen rechtvaardigen.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengen die de bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten.

3.1. In het verzoekschrift wordt gewezen op het feit dat verzoekers minderjarig zijn en houden zij voor dat hier geen rekening mee gehouden werd.

Uit het administratief dossier blijkt echter nergens dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers hun verzoek om internationale bescherming. Zoals in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven wordt, oordeelde de commissaris-generaal dat er in hoofde van verzoekers, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er hen in het kader van de behandeling van hun verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van hun advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van hun verklaringen rekening gehouden met hun jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in hun land van herkomst. Ook blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle mogelijkheden die hem ter beschikking staan in het geval het gaat om een verzoek om internationale bescherming door een minderjarige, door in de bestreden beslissingen de Minister te wijzen op het feit dat verzoekers minderjarig zijn en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is, zodat niet kan worden gesteld dat de commissaris-generaal deze of gene verplichting naast zich heeft neergelegd. De Raad is dan ook van mening dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers hun verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoekers.

Waar verzoekers voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu blijkt dat verzoekers geen eigen feiten hebben aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

Verzoekers menen dat er wel degelijk sprake is van eigen feiten, namelijk dat zij omwille van de relatie van hun moeder gevaar lopen, doch gaan hierbij volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat aan deze problematiek niet het minste geloof wordt gehecht. Zo bleef eerste verzoeker vaag op een aantal punten wat betreft deze problemen en haalde verzoekers hun moeder deze problematiek zelf niet aan ten tijde van haar eigen verzoek. De in het verzoekschrift ontwikkelde

argumentatie dat zij dit niet kon doen uit angst, biedt hiertoe geen verschoning. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en angst is geen reden om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het vluchtrelaas te geven. De medewerkingsplicht vereist van de verzoeker dat hij of zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn of haar identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

Verzoekers wijzen voorts op het filmpje en de foto die zij hebben neergelegd, doch zoals de commissaris-generaal heeft opgemerkt, kan dit gemakkelijk is scene gezet zijn zodat dit elke objectieve bewijswaarde ontbeert. Behalve het tegenspreken en bekritisieren van de gedane bevindingen, brengen verzoekers geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan ter weerleggen ervan.

Verder wijzen verzoekers er op dat zij hier in België school lopen, bijna perfect Nederlands spreken en volledig geïntegreerd zijn. Zij houden voor dat Irakezen met een verwesterd profiel, een groter risico lopen op vervolging.

De Raad stelt vooreerst na nazicht in het administratief dossier vast dat verzoekers hier helemaal niets over heeft gezegd gedurende hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hoe dan ook, uit het loutere gegeven dat verzoekers hier school lopen en geïntegreerd zijn, kan niet worden besloten tot het bestaan in hun hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit blijkt dat verzoekers bij een terugkeer naar Irak samen met hun moeder ook werkelijk problemen zullen kennen omwille van hun verblijf in België. Zij brengen geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij in Irak anders gepercipieerd en geviseerd zullen worden noch tonen zij aan dat hun verblijf in België voor hen risico's inhoudt en dat zij hun leven samen met hun moeder niet opnieuw zouden kunnen opnemen in Irak. Het citeren uit en verwijzen naar algemene informatie die de desbetreffende situatie bespreken, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Het door verzoekers geciteerde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft een individuele geval en heeft geen precedentwaarde. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

3.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de online beschikbare informatie omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak dat er thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die aantonen dat deze informatie niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Integendeel, de door verzoekers bijgebrachte informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verzoekers tonen evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekers geen eigen elementen hebben aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hen rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 juli 2019, voeren verzoekende partijen aan dat zij hier al lang zijn, hun moeder thans een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat nog niet onderzocht werd, en zij problemen heeft op relationeel vlak. Verzoekende partijen wijzen ook op de richtlijnen van UNHCR in verband met minderjarige kinderen uit Irak en hun eventuele terugkeer.

4.2. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking.

In de bestreden beslissingen wijst het Commissariaat-generaal erop dat de moeder van verzoekende partijen tijdens de procedure in het kader van haar verzoek om internationale bescherming met geen woord heeft gerept over de problemen met haar man, de vader van verzoekende partijen, en met de oom(s), problemen die thans door verzoekende partijen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming worden aangehaald. Het is verder ook vreemd, zo oordeelt de commissaris-generaal tevens in dit verband, dat de moeder van verzoekende partijen zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend nadat haar weigeringsbeslissing definitief werd (gelet op 's Raads arrest nr. 199 452 van 8 februari 2018), zodat, zo luiden de bestreden beslissingen, deze nieuw voorgehouden problematiek ten gronde kon uitgespit worden. De commissaris-generaal oordeelt dat de vaststelling dat de moeder van verzoekende partijen er niet voor koos een nieuw verzoek in te dienen, de ernst van de voorgehouden vrees voor de vader en oom(s) van verzoekende partijen ondermijnt.

Thans dient evenwel te worden vastgesteld dat de moeder van verzoekende partijen zeer recent, meer bepaald op 19 september 2019 blijkens informatie waarover de Raad beschikt, een nieuw, volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (zie info in rechtsplegingsdossier, stuk 14, uittreksel wachtregister).

Aldus dient rekening te worden gehouden met dit nieuwe gegeven alsook dient omzichtig te worden omgesprongen met de ter terechtzitting aangehaalde relationele problemen van de moeder van verzoekende partijen, welke mee in overweging dienen te worden genomen teneinde de (gezins)situatie van verzoekende partijen te kunnen inschatten. De relationele situatie/problemen van verzoekende partijen hun moeder, die dus zeer recent een volgend verzoek om internationale bescherming indiende, hebben immers een impact op en maken een wezenlijk element uit in het kader van de (beoordeling van de) situatie van verzoekende partijen, haar minderjarige kinderen.

5. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 maart 2019 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting eenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS